

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Punctum Difficultatis 2. Solutio Argumentorum ex recentioribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

stere, quia tamen eo instanti, potuit illam retinere vel destruere, ideo erit adhuc moraliter Dominus illius rei: quia ad dominium morale, non requiritur existentia physica rei.

Ad eandem Responsionem, revocatur illud argumentum. Vel manet tunc dominium simpliciter, & sine addito, vel non? si non. Ergo, nec est tunc Dominus rei; & tamen disponit de re, sine injuria. Ergo, ulterius non est bona illa Consequentia, donans disponit de re sine injuria. Ergo est simpliciter Dominus; si autem dominium illud, est simpliciter dominium. Ergo, pater occidens filium est simpliciter pater, poteritque relatio dari sine termino. Item, qui, in se destruit visionem, claudendo oculos, non potest in instanti occlusionis adhuc dici simpliciter videre.

RESPONDETUR. Esse illud dominium simpliciter, patremque occidentem, in ultimo esse filii, esse; potestque relatio manere in ultimo esse termini, clausioque oculorum, in quantum importat ultimum esse visionis, importat videre simpliciter. Quod si accipiat clausio oculorum pro primo non esse visionis, non erit jam visio. Deinde, quia visio non est posse videre, nec definitur per hoc posse, hinc manente posse videre, non manet visio. Jam autem dominium est definitivè, posse uti & non uti: hinc, manente illo posse, manet dominium; & quia illud posse, est in instanti donationis, erit & dominium in eodem.

Addo, saltem ratione ultimi esse ei destruendæ, & ratione esse, potestatis collatæ, salvari poterit dominium.

RESPONDETUR 5. Dominium in prior natura esse in donante, pro posteriori autem naturæ, in donatario.

CONTRA est. Ergo, dominium est in utroque in primo instanti donationis: quia illud instans non est divisibile, nec prioritas solius conceptibilitatis, excludit simultaneitatem physicam.

PROBAT 3. Hurtadus; & ad argumentum supponit. Angelos eodem instanti reali posse mutuo colloqui: ponit rursus, totum hoc tempus donationis claudere tribus instantibus; uno, quo Deus Michaëlem constituit dominium hominis, secundum, quo Michaël nihil constituit de homine, tertium, quo illum donat Gabrieli; quo posito, sic arguit. Michaël & Gabriel illo instanti tertio uterque est Dominus. Gabriel quidem, quia ei donatur, Michaël etiam, quia nullus potest absque peccato donare servum, nisi sit ejus Dominus, hoc ipso enim non donaret servum, quia non esset ejus Dominus.

Punctum Difficultatis 2.

Solutio Argumentorum ex Recentioribus.

OBJICITUR 1. Quo instanti desinit pars constitutiva alicujus totius, eo instanti desinit, & totum constitutum. Sed in instanti donationis, desinit in donante, pars constitutiva

dominii: quia acceptatio domini, est pars intrinseca domini, & hæc in instanti donationis desinit, quia, quo instanti dicitur, nolo hoc habere, hoc instanti tollitur: volo hoc habere, adeoque tollitur acceptatio, quæ est; volo hoc habere. Sed in instanti donationis dicitur: nolo hoc habere, consequenter, tollitur acceptatio.

RESPONDETUR. In instanti donationis, non desinere acceptationem per primum non esse, sed desinere per ultimum esse.

RATIO. Quia cum transferendo jus in alium, velit donans id facere cum potestate legitima, quæ non esset, si deficeret omnino acceptatio, quæ potestatem illam legitimam complet, fit, ut adhuc retineat acceptationem, ad actum legitimandum, quasi diceret: posita jam donatione, quam modo facio, retracto acceptationem, exhibeoque alteri acceptandam rem; ut ita salvetur hoc, quod donet suum: non esset autem suum, si deficeret acceptatio, adeoque titulus constituens rem, in ratione suæ. Unde in instanti donationis retineri adhuc acceptationem; sed in desinenti, & per ultimum esse. In illa propositione: Nolo rem hanc habere, pro isto instanti. *Ly pro isto instanti* construatur debet cum *Ly nolo*: est enim instantanea illa operatio; illoque & non alio instanti ponit *Ly: nolo*. Sed non debet constitui *Ly*, pro isto instanti, cum *Ly non habere hanc rem*: hoc ipso enim illegitimè, ex dictis, donaret. Unde illud *nolo*, est explicabile per *Ly volo* habere ultimum esse acceptationis, nec ultra. Alii idem solvunt, quod in instanti donationis, desinat quidem acceptatio, sed desinentiæ, quæ poterat esse, & non esse antecedenter, adeoque salvo dominio.

INSTABIS 1. Quando ego nolo primo rem acceptare, licet mihi liberum sit acceptare, & non acceptare, non dicor nihilominus habere dominium illius rei. Ergo etiam, quando ponitur actus; nolo acceptare, non erit dominium.

RESPONDETUR. In casu Antecedentis, non posse ostendi quomodo vel primo, vel ultimo sit acceptatio, quæ integrat dominium; est autem ultimum esse acceptationis in donante. Dicent alii in casu Antecedentis non esse exercitium disponendi de re, prout voluerit, adeoque non esse salvativum domini, & tamen hoc habetur, in casu consequentis.

INSTABIS 2. Pro illo instanti, quo liberum est mihi dicere: nolo acceptationem, vel est adhuc acceptatio, vel non est; si est, Ergo; nolo acceptationem, erit: volo acceptationem, si non est; quomodo est dominium, quod constituit acceptatio?

RESPOND. Cum dico, nolo acceptationem, est illic, volo acceptationem, per ultimo esse, in quantum scilicet requiritur, ut legitimè dicatur: nolo acceptare, quod legitimè non diceretur, si non haberet jus.

INSTABIS 3. Haunold. Jus Dei ad odium habendum peccatorem propter peccatum, comple-

negatione condonationis, beneque inferitur, condonationem, non esse actum juris, ut odio habeatur peccator, sed esse destructivum, illius juris: quia condonatio tollit negationem condonationis. Ergo & donatio non est actus dominii presentis, quin potius est destructivum formaliter illius: quia contra acceptationem ponitur negatio acceptationis.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, eò quòd non possit ostendi, in quo salvetur ultimum esse negationis condonationis, cum defacto est esse condonationis: potest autem ex dictis, ostendi adhuc, tunc esse ultimum esse acceptationis, ut illud in nolo acceptare, fiat legitime. Unde posita condonatione divina, nec in se, nec in aliquo sui exercitio, manet negatio condonationis, jam autem in aliquo sui, ex dictis, manet acceptatio.

Objicit potest 2. Impossibile est esse causam agentem in aliquo instanti, & non esse effectum illius tunc: sed causa destructionis dominii in donante, est actualis donatio, quæ habetur in primo instanti donationis. Ergo, & habebitur destructio dominii in donante.

RESPONDETUR. Esse causam destructionis dominii ipsam actualem donationem; ita tamen, ut dominium, licet definentia per ultimum sui esse; hicque effectus illius causæ, nempe ultimum esse dominii. Causa autem ipsius absoluti non esse dominii, non est ulla propria eodem instanti operans, sed quia operata est, ultimum esse dominii; post quòd, ex natura rei, sequitur absolutum non esse. Adeum planè modum, quo post primū non esse, sequitur continuatum non esse, sine ulla propria causa, eodem instanti operante. Quanquam hic etiam suo modo ostendi potest causa, nempe nonsecuta ultimum esse dominii, ulla redonatio.

Objicit 3. Haunoldus. Dominium plenissimum est jus amplissimū disponendi de re, nisi ex obliquo, ita ut consistat quidem definitivè in hoc jus in re, quia in illam, nemo alius jus habet: unde etiam dominium plenum à non pleno, differt per negationem juris alieni, in eadē re; quo posito sic arguit. Si in eodem instanti duo essent Domini plenissimi ejusdē rei, tunc unius dominium, alterius dominio excluderetur, & non excluderetur.

RESPONDETUR. Dominium, quod est genus, non debere definiri per speciem, adeoque nec per jus plenum. Unde etiam dici potest, esse illic dominium plenum, hoc sensu in utroque, quia uterque potest sine injuria disponere, sed non plenum hoc esse, exclusivum alius. Deinde dici potest; non repugnare ut habeant duo jus, sed ita, ut unius sit in ultimo esse, & alius in primo esse; licet repugnet habere jus plenum, per esse jus utrobique æquale. Nam supposito quod sit in uno per ultimum esse, si ulterius illud haberet, & esset ultimum illud esse, ut supponitur, & nō esset, quia illud haberet. Eundem medium terminum sic proponit Esparza. De ratione dominii pleni est, ut non sit impedibile simili alterius jure, quod in presenti non habetur. Unde si duo essent Domini pro eodem instanti, uterque in dispositione rei esset, & non esset

impedibilis in favorem alius, gravamine sibi imposito, haberet & non haberet gravamen sibi impositum.

RESPOND. Negando dicto modo debere definiri dominium, sed posito, quòd ita definiretur, necdum concluditur: quia licet sit impedibile per jus alius, impedibile solū est ex suppositione consequenti, adeoque salvo dominio. Dici etiam potest. Jus tale si sit in ultimo esse, posse esse impedibile à jure alterius: quia in hoc nulla repugnantia, licet transacto ultimo esse, debeat esse in impedibile, aliàs hoc ipso, non esset ultimum esse illius dominii.

INSTARI potest 1. Adhuc, ex dictis, donans non est Dominus: non enim potest, sine injuria donatarii, ut potè domini, rem illā v.g. destruere.

RESPOND. Per hoc probari, quòd donans sit Dominus: quia donatarius pro eodem instanti sine injuria, non potest rem destruere, facereque ne illam illi donare possit. Unde licet vi illius dominii, quod habet donatarius, possit sine injuria donantis disponere, v.g. eodem instanti alteri donare, non tamen disponere dispositione tali, quæ faciat, ne tunc sibi à donante donari possit, cum supponitur velle donare. Habet quoque donatarius potestatem disponendi de re, quoad omnes usus possibiles, qui non impediunt, ne possit eo instanti donans donare, & ne donatarius acceptet, dum supponitur acceptare. Directè dicitur, quòd jus sit potestas disponendi sine injuria alius antecedenter, licet ex suppositione consequenti, non possit sine injuria disponere; si enim donat, facitque Dominum, dominio illum, spoliare non potest. Quod si id non nisi ex suppositione consequenti facere non potest, hoc ipso non destruitur in illo dicta potestas: sicut nec destruitur libertas ex dictis aliàs.

INSTARI potest 2. ex eodem. Verum est, nemo dat quod non habet, idque servit pro nostra sententia; ita pro opposita facit, nemo destruit, quod non habet, nemo spoliatur re, quam non habet, nemo occiditur, qui non vivit; sicut ergo ad hæc verificanda, satis est præcessisse immediate formam, quæ tollitur; ita etiam in donatione, sufficit præcessisse dominium absolutum.

RESPONDETUR. Negando ad propositiones illas verificandas sufficere, præcessisse formam: in destructione enim debet esse ultimum esse destructi, quid enim destrueretur? & si nihil habet, quis spoliatur? si mortuus est, quis occiditur? Sed quid sit de Antecedenti, non tenet consequentia. Ratio. Quia cum destructi, spoliati, mortui, nulla sit actio, sufficit ampliativè præcessisse formam: quia autem in instanti donationis est actio dominii, illiusque exercitium in ipso donante, sicut in illo, sit etiam dominium.

INSTARI potest 3. ex Esparza. Sicut in aliquo sensu est verum, nemo dat quod non habet; ita est verissimum, simpliciter, nemo habet, quod dat in sensu composito donationis; aliàs poneretur datio, cum retentione simpliciter.

RESPONDETUR. Nomine simpliciter habere venit habere non ultimo, habere non in definenti, supponitur autem donans, habere in definenti.

*F

Punt-

R. P.
TH. MLOD
Liaowski
Tom 3. et 4.
D. VI
6